

Vanhin Kevin R. Duncan
seitsemänkymmenen koorumista

Meidän oma selviytymisemme

Olkoon meillä viisautta luottaa elävien profeettojen ja apostolien neuvoihin ja noudattaa niitä.

Vuoden 1848 talvi oli vaikea ja haasteellinen pioneeriuudisasukkaille Suolajärven laaksoissa. Kesällä 1847 Brigham Young oli julistanut, että pyhät olivat viimein saavuttaneet määränpänsä. ”Tämä on oikea paikka”¹, sanoi Brigham Young, jolle oli näytetty näyssä, mihin pyhien oli määrä asettua. Kirkon varhaiset jäsenet olivat kestäneet valtavia vastoinkäymisiä evankeliumin palauttamisen edetessä. Heitä oli karkotettu kodeistaan, vainottu ja ahdisteltu. He olivat kärsineet sanoin kuvaamattomia vaikeuksia ylittäessään tasankoja. Mutta nyt he olivat viimein ”oikeassa paikassa”.

Vuoden 1848 talvi oli ollut kuitenkin äärimmäisen ankara. Talvi oli ollut niin kylmä, että joidenkin ihmisten jalat olivat paleltuneet pahoin. Tyytymättömyyden henki alkoi laskeutua pyhien keskuuteen. Jotkut kirkon jäsenet julistivat, etteivät he rakentaisi kotejaan laaksoon. He halusivat pysyä vankkureissaan, sillä he olivat varmoja siitä, että kirkon johtajat johdattaisivat heidät eteenpäin johonkin parempaan paikkaan. He olivat tuoneet siemeniä ja hedelmäpuiden taimia, mutta eivät uskaltaneet hukata niitä kylvämällä ja

istuttamalla niitä karuun, autioon erämaahan. Jim Bridger, sen ajan tunnettu tutkimusmatkailija, sanoi Brigham Youngille, että hän antaisi tuhat dollaria ensimmäisestä säkillisestä maissia, joka kasvatettaisiin Suolajärven laaksoissa, koska hän sanoi, ettei se olisi mahdollista.²

Tilannetta mutkisti se, että Kaliforniasta oli juuri löydetty kultaa. Jotkut kirkon jäsenet kuvittelivat mielessään, että elämä olisi yksinkertaisempaa ja yltäkyläisempää, jos he muuttaisivat Kaliforniaan etsimään rikkauksia ja parempaa ilmalaa.

Tämän tyytymättömyyden pilven varjossa Brigham Young puhui kirkon jäsenille. Hän julisti:

”[Tämä laakso] on paikka, jonka Jumala on osoittanut kansalleen.

Meidät on sysätty ojasta allikkoon ja potkittu pellolle, ja täällä me olemme ja tänne me jäämme. Jumala on näyttänyt minulle, että tämä on paikka, johon sijoittaa Hänen kansansa, ja juuri täällä he tulevat kukoistamaan. Hän on hillitsevä luonnonvoimia pyhiensä hyväksi. Hän on nuhteleva hallaa ja maaperän hedelmättömyyttä, ja maa on tuleva hedelmälliseksi. Veljet, menkää nyt ja kylväkää – – siemenenne.”

Näiden siunausten lupaamisen lisäksi presidentti Young julisti, että Suolajärven laakso tultaisiin tuntemaan kansakuntien valtatieenä. Kuninkaat ja hallitsijat tulisivat käymään siellä. Mikä parasta, Herran temppeli pystytettäisiin.³

Nämä olivat merkittäviä lupauksia. Monet kirkon jäsenet uskoivat Brigham Youngin profetioihin, kun taas toiset pysyivät epäilevinä ja lähtivät etsimään sitä, mitä luulivat paremmaksi elämäksi. Historia on kuitenkin osoittanut, että jokainen Brigham Youngin lausuma profetia on toteutunut. Laakso on kukoistanut ja ollut tuottoisa. Pyhät ovat menestyneet. Vuoden 1848 talvi oli suuri keino, jonka avulla Herra opetti kansalleen arvokkaan opetuksen. Pyhät oppivat – kuten meidän kaikkien täytyy oppia – että ainoa varma ja turvallinen tie varjelukseen tässä elämässä tulee siitä, että luottaa Jumalan profeettojen neuvoihin ja noudattaa niitä.

Varmastikin yksi tämän kirkon jäsenyyden kruunaavista siunauksista on se siunaus, että meitä johtavat Jumalan elävät profeetat. Herra on julistanut: ”Maan päällä on kerrallaan vain yksi sellainen, jolle tämä valtuus ja tämän

pappeuden avaimet on annettu.”⁴ Kirkon profeetta ja presidentti tänä päivänä, Thomas S. Monson, saa Jumalan sanan kirkon koko jäsenistöä ja maailmaa varten. Lisäksi me tuemme profeettoina, näkijöinä ja ilmoituksen-saajina myös neuvonantajia ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kahden-toista apostolin koorumin jäseniä.

Kun ajattelee paleltuneita jalkoja ja karua erämaata, niin varmasti ne varhaiset pyhät tarvitsivat uskoa luottaakseen profeettaansa. Oli kyse heidän omasta selviytymisestään ja hengestään. Herra kuitenkin palkitsi heidän kuuliaisuutensa ja siunasi niitä, jotka seurasivat Hänen äänitorveaan, ja antoi heidän menestyä.

Samoin Herra toimii nykyään teidän suhteenne ja minun suhteeni. Tämä maailma on täynnään niin monia elämäntaitokirjoja, niin monia itsensä kaikkitietäviksi asiantuntijoiksi julistaneita, niin monia teoreetikkoja, kouluttajia ja filosofi-joja, joilla on neuvoja mihin tahansa ja joka ikiseen asiaan. Nykypäivän tekniikan avulla saa tietoa lukemattomista aiheista näppäintä painamalla. On helppo jäädä siihen ansaan, että luottaa ”lihan käsivarteen”⁵ saadakseen neuvoa kaikesta – lasten kasvatuksesta onnen löytämiseen. Vaikka osa tiedosta onkin arvokasta, niin me kirkon jäsenet voimme saada tietoa puhtaan totuuden lähteestä, nimittäin itse Jumalalta. Meidän olisi hyvä etsiä vastauksia ongelmiimme ja kysymyksiimme tutkimalla sitä, mitä Herra on ilmoittanut profeettojensa välityksellä. Saman nykypäivän tekniikan avulla meillä on sormenpäidemme ulottuvilla profeettojen sanoja miltei mistä tahansa aiheesta. Mitä Jumala on profeettojensa välityksellä opettanut meille avioliitosta ja perheestä? Mitä Hän on profeettojensa välityksellä opettanut meille opiskelusta ja kaukonäköisestä

Tukholmassa Ruotsissa

elämäntavasta? Mitä Hän on profeettojensa välityksellä opettanut meille henkilökohtaisesta onnesta ja täyttymyksestä?

Se, mitä profeetat opettavat, saattaa joistakuista tuntua vanhanaikaiselta, epäsuosiltalta tai jopa mahdottomalta. Mutta Jumala on järjestyksen Jumala, ja Hän on perustanut järjestelmän, jonka kautta me voimme tietää Hänen tahtonsa. ”Ei Herra Jumala tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeetoille.”⁶ Tämän aikojen täyttymisen taloudenhoitokauden alussa Herra vahvisti uudelleen, että Hän puhuisi meidän kanssamme profeettojensa välityksellä. Hän sanoi: ”Minun sanani – – toteutuu täysin; olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama.”⁷

Profeettoihin luottaminen ja heidän seuraamisensa on enemmän kuin siunaus ja etuoikeus. Presidentti Ezra Taft Benson julisti, että ”meidän oma pelastumisemme riippuu” profeetan seuraamisesta. Hän kuvaili profeetan seuraamisen neljätoista perusasiaa. Tämän aamun kokouksessa vanhin Claudio Costa seitsemänkymmenen

koorumien johtokunnasta opetti meille näitä neljätoista perusasiaa hyvin vaikuttavalla tavalla. Koska ne ovat hyvin tärkeitä, toistan ne jälleen.

”Ensimmäiseksi: Profeetta on ainoa ihminen, joka puhuu Herran nimessä kaikessa.

Toiseksi: Elävä profeetta on meille välttämättömämpi kuin pyhät kirjat.

Kolmanneksi: Elävä profeetta on meille tärkeämpi kuin kuollut profeetta.

Neljänneksi: Profeetta ei koskaan johda kirkkoa harhaan.

Viidenneksi: Profeetalta ei vaadita mitään erityistä maallista koulutusta eikä valtuutusta, jotta hän voisi puhua mistä tahansa asiasta tai toimia missä tahansa asiassa milloin tahansa.

Kuudenneksi: Profeetan ei tarvitse sanoa ’näin sanoo Herra’ antaessaan meille pyhän kirjoituksen.

Seitsemänneksi: Profeetta kertoo meille, mitä meidän on tarpeen tietää – ei aina sitä, mitä haluamme tietää.

Kahdeksanneksi: Profeettaa ei rajoita ihmisviisaus.

Yhdeksänneksi: Profeetta voi saada ilmoitusta mistä tahansa asiasta – niin ajallisesta kuin hengellisestäkin.

Kymmenenneksi: Profeetta voi ottaa kantaa yhteiskunnallisiin asioihin.

Yhdenneksitoista: Kaksi ryhmää, joiden on vaikeinta seurata profeettaa, ovat ylpeät oppineet ja ylpeät rikkaat.

Kahdenneksitoista: Profeetta ei välttämättä ole suosittu maailmassa eikä maailmallisten ihmisten keskuudessa.

Kolmanneksitoista: Profeetta ja hänen neuvonantajansa muodostavat ensimmäisen presidenttikunnan – kirkon korkeimman koorumin.

Neljänneksitoista: Seuratkaa elävää profeettaa ja ensimmäistä presidenttikuntaa – – niin teitä siunataan; hylätäkää heidät, niin joudutte kärsimään.”⁸

Veljet ja sisaret, vuoden 1848 pyhien tavoin mekin voimme päättää seurata profeettaa tai me voimme luottaa lihan käsivarteen. Olkoon meillä viisautta luottaa elävien profeettojen ja apostolien neuvoihin ja noudattaa niitä. Minä todistan heidän hyvyydestään. Minä todistan, että he ovat Jumalan kutsumia. Todistan myös, ettei ole mitään turvallisempaa tapaa kohdata elämä, löytää vastauksia ongelmiimme, saada rauha ja onni tässä maailmassa ja turvata oma pelastuksemme kuin se, että noudatamme heidän sanojaan. Lausun tämän todistuksen Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Wilford Woodruffin lainaamana julkaisussa *The Utah Pioneers*, 1880, s. 23.
2. Ks. Bryant S. Hinckley, *The Faith of our Pioneer Fathers*, 1956, s. 9–15; ks. myös Gordon B. Hinckley, ”Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert”, *Ensign*, lokakuu 2001, s. 70–72.
3. Ks. *The Faith of Our Pioneer Fathers*, s. 11–12; ks. myös ”Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert”, s. 71.
4. OL 132:7.
5. OL 1:19.
6. Aam. 3:7.
7. OL 1:38.
8. Ks. ”Profeetan seuraaminen – 14 perusasiaa”, *Valkeus*, kesäkuu 1981, s. 1–8.

Vanhin Gerrit W. Gong
seitsemänkymmenen koorumista

Iankaikkisuuden kuvastimet temppelissä – todistus perheestä ja suvusta

Evankeliumiin kääntymisen ja temppeliliittojen iankaikkinen näkökulma voi auttaa meitä näkemään runsaita siunauksia ikuisten sukujemme kussakin polvessa.

Rakkaat veljet ja sisaret, kun poikamme oli lähetysaarnajien koulutuskeskuksessa Provossa, sisar Gong lähetti postitse hänelle ja hänen lähetysaarnajatovereilleen vastaleivottua leipää. Tässä on muutamia kiitoksia, jotka sisar Gong sai lähetysaarnajilta: ”Sisar Gong, siinä leivässä oli kodin maku.” ”Sisar Gong, voin vain sanoa vau. Se leipä oli parasta, mitä olen suuhuni pistänyt sitten äitini enchiladojen.” Mutta tämä on minusta paras: ”Sisar Gong, leipä oli ihanaa.” Sitten lähetysaarnaja jatkoi leikkilisesti: ”Muista minut, mikäli asiat eivät suju sinun ja herra Gongin välillä.”

Me rakastamme lähetysaarnajiamme – jokaista vanhinta, sisarta ja vanhempaa avioparia. Olemme ikuisesti kiitollisia sille ihanalle lähetysaarnajalle, joka toi Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin perheeseemme. Kiitollisena todistan,

että evankeliumiin kääntymisen ja temppeliliittojen iankaikkinen näkökulma voi auttaa meitä näkemään runsaita siunauksia ikuisten sukujemme kussakin polvessa.

Ensimmäinen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon kääntynyt Gong-sukumme jäsen on äitimme Jean Gong. Teinityttöä Honoluluissa Havaijissa hän kuunteli. Hän sai tiedon, hänet kastettiin ja konfirmoitiin. Hän on edelleen luja uskossa. Uskolliset kirkon jäsenet auttoivat äitiäni, niin että hän sai ystäviä evankeliumissa, tehtäviä kirkossa ja jatkuvasti ravintona Jumalan hyvää sanaa. Nykyajan puhetaapaa käyttäen kaikki uudet käännönnäiset, nuoret naimattomat aikuiset, kirkon toimintaan palaavat jäsenet ja muut tuovat siunauksia sukupolville, kun heistä tulee Jumalan perhettä, samaa kansaa kuin pyhät.¹